

Не зчувся я, й ось — між світів бігун,
Якому Ти, — як скойку — ніж, — всі межі
Ще й пальцями — галактику, як мушлю,
В світанку отвори, де небуття шуга.

Всі пори року й обрій — з-під ноги, —
Це Ти — душі — із крилець сплів гамаші
Й тримаєш всесвіт у руці, як мишу,
Що звужується й ширшає, аж ген —

Буття — на брижі, в бульках — кожна нота ...
Тебе й в краплині годі оминати.
І Ти — однаково — і мамута, і нетлю,

Те, що нетлінне, і що мусить гнити,
Бо й вічність — тільки тліну апогей,
Всі сім замків, що — Твій священний гай.